

INTERVIEW

Powervrouwen in parket (11)

Als ik op een zonnige herfstdag de knusse winkel aan de Thorbeckelaan in Den Haag binnenstap, word ik begroet met een stevige hand en een open, nieuwsgierige blik. Voor me staat een stoere, levendige vrouw, afkomstig uit de hoofdstad van Hongarije, Budapest. “Met Gabriella Nagy van Thorbecke Parket & Kurk, ga je niet kuieren,” zou mijn oma met een welgemeende knipoog bevestigd hebben.

“In 1992 ben ik samen met mijn man naar Nederland gekomen, nadat spelersmakelaar Hans Lieben ons had gescout in de professionele handbalscene in Hongarije,” vertelt Gabriella. “Wij speelden het spel op internationaal topniveau, maar in Nederland lag dat anders. Naast spelen moesten we dan ook gewoon werken om in ons levensonderhoud te kunnen voorzien. In een parketwinkel in Leiden zijn we in dienstverband aan de slag gegaan, tot in 2000 de kans voorbij kwam om de winkel over te nemen. Die mogelijkheid hebben we met beide handen aangegrepen en Hans Lieben heeft ons daarbij goed geholpen. Begin dit jaar hebben we ook deze winkel in Den Haag erbij genomen. Twee winkels is druk maar dat vind ik heerlijk. Werken is geen straf. Op 13 december vieren we ons twintigjarig bestaan,” lacht Gabriella. “Dan is het feest en gaat het dak eraf!”

Geworteld

Met het voorstel van Hans Lieben lonkte het buitenland en het avontuur. “We hadden het goed voor elkaar, maar wilden het samen wel proberen voor een paar jaar. Dat is inmiddels 27 jaar geleden. Zonder familie naar het buitenland vertrekken maakt dat je op elkaar bent aangewe-

zen. Het was niet altijd makkelijk en het koppel heeft veel gedaan en meegemaakt. “Dat heeft onze band en relatie versterkt. We zijn volledig in ons avontuur opgegaan en bouwden samen een leven op. We sloten vriendschappen, kochten een huis, namen een bedrijf over en kregen een zoon. We zijn hier helemaal geworteld.”

Prestatiegerichte wereld

Op het sportveld in Hongarije werd 23 jaar geleden anders met jeugd omgegaan. “Vanaf mijn twaalfde speel ik handbal in competitieverband. Destijds was ik alleen maar aan het trainen. Een studie deed er niet toe, was onbelangrijk; die Oostblokmentaliteit is voelbaar. Op mijn zeventiende ging ik het huis uit om zelfstandig te gaan wonen en al vroeg heb ik geleerd mijn eigen geld te verdienen. Op mijn dertigste ben ik gestopt met professioneel handbal en aan mijn maatschappelijke carrière begonnen. Ondernemer zijn moest ik echt leren en ik heb veel fouten gemaakt,” bekent Gabriella. “Nu sta ik sterk in mijn schoenen en weet: we overleven het wel. Beiden zijn we topsporters, opgegroeid in een prestatiegerichte wereld, en die mentaliteit neem je heel je leven met je mee.”

‘Als je de taal spreekt van het land waarin je woont, dan is je wereld groot’

“Een man kan makkelijker een lulverhaal ophangen, van mij wordt dat niet zo snel geaccepteerd,” aldus Gabriella Nagy.

Economisch gunstige wind

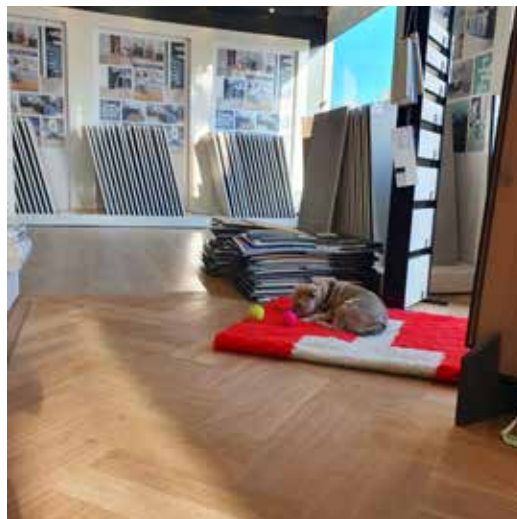
Eerder dit jaar hebben zij de winkel in Den Haag overgenomen. “Een mooi moment nu de economische wind gunstig waait. Destijds in Leiden sloeg na de overname de crisis keihard toe. Die pittige periode heeft me veel geleerd en op zulke momenten merk je dat je echt een ondernemer bent. Ik had teveel vertrouwen, ben te lang blijven ontkennen en bleef maar hopen dat het wel goed zou komen. Op een gegeven moment besepte ik dat we drastisch moesten snijden in de kosten, leningen moesten aflossen en terug naar de basis moesten keren. Je hebt geen idee hoeveel je kunt besparen als je er de focus op legt,” benadrukt Gabriella. “Kritisch naar de bedrijfsvoering kijken loont. Nu beleven we weer goede tijden en ik ben dankbaar dat we twee keer per jaar onze zoon kunnen bezoeken in Amerika. Daar werken we keihard voor.”

Vet op de botten

“Op het dieptepunt in de crisisperiode moest ik, voordat ik met de bus kon tanken, checken of ik genoeg geld had om hem vol te kunnen gooien. Dan maakte ik de afweging: Als ik nu tank, dan kan ik de klus afwerken en factureren. Morgen is weer een nieuwe dag. Aan die magere tijden heb ik een heus trauma overgehouden en ik ben sindsdien vlijmscherp op onze financiële gezondheid. We zorgen voor een appeltje voor de dorst, zonder banklening en op eigen kracht. Als er een nieuwe machine moet komen dan sparen we daarvoor. Dat stikstofprobleem bijvoorbeeld, waardoor de bouw wordt stilgelegd, dat gaan wij uiteindelijk ook voelen. Daartegen wapenen wij ons nu door vet op de botten te kweken. We genieten en hebben het nodige, maar streven geen luxe na.”

'Jaag je dromen na'

Buitenlandse vrouw in een mannenwereld

Vrouw zijn, buitenlandse zijn én in een mannenwereld werken. Dat heeft vast de nodige wenkbrauwen hebben doen fronsen, vraag ik haar. “In het begin had ik er juist geen last van. Ik was sporter en vanaf dag één trainde ik op de vereniging en werd ik opgenomen in de groep. De Nederlandse taal heb ik me snel eigen gemaakt. Binnen een half jaar sprak ik het al redelijk goed en na een jaar kon ik echt serieuze gesprekken voeren. Wat ik wilde was alles zelf kunnen, werken en nooit mijn hand ophouden. Als je de taal spreekt van het land waarin je woont, dan is je wereld groot.

Vaktechnisch ben ik goed onderlegd maar nog altijd spreken nieuwe klanten soms eerder een man in pak aan die toevallig in de winkel is dan mij. Daar lach ik om en ik voel mij niet in het minst gediscrimineerd. Tijdens het gesprek laat ik merken dat ik goed beslagen ten ijs kom. In de materie blijf ik mij verdiepen en ontwikkelen, volg regelmatig scholing en praat met mensen die verstand van zaken hebben. Een man kan makkelijker een lulverhaal ophangen, van mij wordt dat niet zo snel geaccepteerd,” knipoogt Gabriella. “Het heeft even geduurd maar tegenwoordig bellen de aannemers naar mij als ze projectinhoudelijk en vaktechnisch wat willen weten.”

Vrijgevochten en geëmancipeerd

Gabriella staat normaliter tot haar enkels in de lijm. “Glittertjes, kleurtjes en getut, dat is niet aan mij besteed. Vrouwenemancipatie daarentegen heb ik hoog in het vaandel staan. Als vrouw moet je in mijn ogen met twee benen in het leven staan, middenin de maatschappij, zelfstandig zijn en je eigen geld verdienen. Hiervoor moeten we steeds blijven vechten, want emancipatie is ook in Nederland nog lang geen vanzelfsprekendheid. In de winkel werk ik graag met vrouwen. Liefst

omring ik mij met vrijgevochten vriendinnen met wie ik heerlijke gesprekken en eerlijke discussies voer. Als ik ooit iets anders ga doen, dan wil ik graag werken aan de verzelfstandiging van vrouwen en vrijwilligerswerk doen in een ‘Blijf Van Mijn Lijf huis’. Veel vrouwen zijn te afhankelijk van hun partner, durven niet uit een onbevredigende relatie te stappen en werken niet op hun niveau. Wees niet afhankelijk van je man en blijf niet hangen in iets wat slecht voor je is. Zelf slaap ik nog liever onder een brug dan dat.”

Avontuurlijke dromenjager

Als ik haar vraag waarop ze het meest trots is, dan is het antwoord: “Dat we dit bedrijf al twintig jaar samen runnen in het buitenland. Dat we het goed doen en gelukkig en vrij zijn.”

Gabriella en haar partner werken keihard maar gaan er regelmatig voor een week of weekend tussenuit. “De winkel draait met ons fantastische personeel gewoon door. Nog steeds zijn we avontuurlijk ingesteld en reizen graag door Europa en Amerika. Aan reizen gaat het meeste geld op, want samen herinneringen maken vind ik veel waardevoller dan in een dik huis wonen.”

“Mijn advies is: Jaag je dromen na. Wil je een eigen bedrijf? Start het dan ook. Zorg dat je later niet denkt: had ik maar...Vecht voor je kansen en pak ze! Fouten maken is oké, je bent toch nooit uitgeleerd. Ken je eigen sterke en zwakke punten en ga ermee aan de slag. Dat heb ik geleerd van mijn jaren als handbalster. Ondernemen is topsport, zeker op mentaal vlak.”

Nathalie Schalke

Dit is de laatste aflevering in de reeks Powervrouwen in parket. Dank aan Nathalie Schalke en aan de elf vrouwen die hebben meegewerkt.